

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

«Irza tecavüz edenler için idam
cezası isteniyor» — Gazeteler —

— Son arzun ?...

— Bir kıza daha tecavüz etmek isterim !..

ZEKİ

**Şimdiye
kadar
görülmemiş
zenginlikteki
Büyük
Senesonu
Çekilişine
katılabilmek
için
en geç
27 Ekim
öğleye
kadar
tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız**

1 TALİHLİYE
**9 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI**

41 TALİHLİYE
41 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 TL.

150 ADET 5.000 TL.

150 ADET 1.000 TL.

24.000 ADET
ÇEŞİTLİ PARA İKRAMIYELERİ

CEM'AN
**24.347 TALİHLİYE
5 MİLYON LİRA**

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya
ayrı bir kur'a numarası

T Ü R K İ Y E

B A N K A S I

en fazla ikramiye veren Bankadır

Akbaba

Balkabağı!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGİN AİLESİ :
Vî Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllık 50, Altı aylık 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylık 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiyat : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATLARI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 64

18 Ekim 1962

YIL : 48

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İNSAN çivi değildir, mihlandığı yerde paslanıp kalmaz. Öyle olsa, günü dolunca, ana karından fırlamazdı. Hayat başladı mı, kıpırdama da başlar. Önce el, ayak oyunları. Sonra gözler açılır ve en son, kafanın içinde düşünce, kalbin içinde duygu belirdi mi, fikir ve his hareketleri de günden güne olumlaşıp kendini gösterir.

İnsan çivi değildir, dedim. Bütün iç ve dış varlığıyla çivi değildir. Bir koltuğa çakılıp ömür boyu oturamaz. Bir rüyaya dalıp, ölünceye kadar, tek yastık üstünde ve tek yorgan altında sayıklayamaz. Gezer, yürür, yatar, kalkar, yer, içer, uyar... Ve... Ve düşünür.

Ama insanın düşüncesi de çivi değildir. O da çakıldığı yerde kalmaz. O da, tıpkı kendisi gibi canlı bir varlıktır. O da, yeni ufuklar arar... Hiç ayrılmıyacağını sandığı bir inanç âleminde, bakarsınız ayrılıvermiş. Bir başka dünya, bir başka iklim içinde... Bütün oluşlar, bütün buluşlar, bütün ilerlemeler, insanın çivi olmayışındandır.

İnsanı çivi sananlara, çakıldığı yerde görmek isteyenlere bunu anlatamazsınız.

Düşünmezler ki, yeni Türkiye'nin

ilk Cumhurbaşkanı, eski Osmanlı İmparatorluğunda son padişahın yaver kordonlarını taşıyordu!

Siz, altmış yıl önce, Harbokulunda, tören günleri «Padişahım çok yaşa» diye bağırarak İsmet Paşa'yı bugün suçlayabilir misiniz?

Bu gece yataırken inandığınıza, yarın sabah uyanınca inanmazsanız hiç şaşmam!

Daha dün, yemek üstüne yuttuğum mucize ilâç «Mer 29» u, ertesi gün kutusuyla kaldırıp attım: Tıp edebiyatı zararını faydasından çok ilân ettiği için!

Anlaşıldı !

İki A.P. li bir gazeteye eğilmiş, kaşlar çatık, dudaklar kısık, suratlar somurtuk, düşünüyordu.

Biri homurdandı:

— Anlaşıldı... Sertleşecekler!

— Nereden anladın?

— Baksana havadise...

Sonra, satırları parmağıyla izleyerek okudu:

— C.H.P. Merkez Kurulu, Balta'nın başkanlığında toplanarak, Satır'ı genel sekreter seçmiştir!

Gözümüzü daha geniş bir ufka çevirelim: Fransız - Alman anlaşmasının hırslı önoüsü Laval, güttüğü politika uğruna kellesini verdi... Mareşal Pétain'ın çapında bir kahraman, vatanının selâmetini Almanlarla anlaşmada bulduğu için ölüm cezası yedi ve ihtiyar alnında zaferlerin çelengiyile Yeu Adasında bir kaleye kapatıldı.

Bugün, değişen şartlar içinde, General De Gaulle, o vatan hainlerinin politikasını da aşan bir «Fransız - Alman» birleşmesinin kahramanıdır!

İnsan çivi değildir. Çakıldığı yerde kalmaz. Bugün, tutumunu benimseyerek övdüğümüz bir insanı, yarın, beğenmediğimiz bir tutumu için yerebiliriz: Överken haklı olduğumuz kadar yererken de haklı olarak...

Ama kafa çevresi, odasının dört duvarını aşamıyanlara bunu anlatmak kolay mı?..

Ne güzel söylemiştir Cenap:

Hakikat şimşegi fikirlerin çarpışmasından çıkar... Ama çarpışan kafa değil de balkabağı ise, göreceğiniz şey gülünç bir çekirdek yağmuru!

Yusuf Ziya ORTAÇ

BÜLENT SEREN

— Kimi arıyorsun Sahir?
— İçişleri Bakanını...
— Haberin yok mu?.. İstifa etti!

EMİN EFENDİNİN Yerine Gelen!

CAVUŞUN kahvesinde sabah çayı içiyordum. Beni, parmağının ucu ile yanındakine gösteren top sakallı adam:

«Na!» dedi, «Emin efendinin yerine gelen!»

Tepeden tinağa tiksinişle süzen emekli kılıkçısı:

«Yaaa, bu mu o züppe!» dedi, «dedikleri kadar da var!»

Her ikisinin de gözleri üzerimdeydi. Oysa biz kahvede beş altı öğretmendik. Benim yanımda iki arkadaşım daha vardı ki, aşağı yukarı benimle birlikte gelmişti kasa-baya. Ama onların bir şansı vardı: Emin efendinin yerine gelmemiş olmaları...

Elimdeki gazeteyi can sıkıntısından katlayıp soktum cebime. Nazımın geçtiği yeni arkadaşım:

«Geç» dedim. «tavla oynyalım!» Daha ikinci kapıyı almıştım ki, köşede oturanlardan biri, biraz da bana duyurmak için:

«Ah!» dedi, «nerede Emin efendi! Ne bu züppe gibi sigara içerdi, ne de kumarı vardı!»

Öbürtü perçinledi sözünü:

«Kahveye bile çıkmazdı, nur içinde yatsın!»

«Bir de sesi vardı ki... Ne sesti ya!»

«Davudi ses... Gür ses!»

«Makam da bilirdi rahmetli... Ne mevluttu o... Hatırlıyor musun, Nuri efendinin kırkında okumuştun...»

«Gençti o zamanlar... Hele bir de gazeli çekerd ki... bir de ezan okurdu ki, duyanın...»

«Yakışıklı adammış gençliğinde. Bir gün aşağı camide ezan okurken.. karşığı evin bahçesinde çamaşır asan bir kadın...»

Basma kalıp bir kadın ayartma hikâyesi... Sesler duyulmaz olmuştu. Hikâye bitince gene azardan azardan konuşmalar yükseldi: Sözü başlandığı yere bağladılar:

«Nerde Emin efendi! Nerde bu züppe!»

Günlerden pazardı. Yemekten sonra, şöyle bir dolaşalım, dedik. Kemal'e dersten, okuldan konuşa konuşa yürürken, bir futbol alanına çıkıvermişti yolumuz! Kenarda dikilmiş, gençleri seyrediyordnk. Bir

ara top bizden yana doğru yuvarlandı. Hemen koştum, sol ayağımla sıkı bir şüt çektim. Bu işin çok acemisi olan gençler ustalığını anılayıvermişlerdi. Bu sefer onlar yuvarladılar önüme. Daha sert bir şüt... Kaledeki delikanlı kımıldamağa bile vakit bulamamıştı. Arkadaşım da futbolda benden aşağı kalmazdı ama, nedense çekingen davranıyor, sokulmuyordu.

Kemal'i sahanın kenarına bırakarak çıktım ortaya. Sıradan kaleye şüt çekiyorduk. Hemen her seferinde kaleciyi avlıyor, arkadaşlarının alaylı gülüşleri arasında topu iki direğin arasından rahatça geçiriyordum.

Sırası gelen bile, kendi hakkını kullanmıyor, topu önüme yuvarlıyordu. Delikanlılardan biri arkadaşına sordu bir ara:

«Kim bu?»

«Bilmiyorum!» dedi, «dışarıklı bir memur olacak...»

«Ama, çok sıkı vuruyor topa!»

«Sakin!» dedi, «Bu, Emin efendinin yerine gelen olmasın!»

«Dur! Bunu Hasan bilir! Lan Hasan!.. Tanıdın mı bu züppeyi.. Sakın Emin efendinin yerine gelen olmasın?»

«Ta kendisi!»

«Vay deve vay... Durmuş da bizimle top oynuyor!»

«Sıkılma da yok inekte!»

«Ulan, seni buraya adam diye göndermişler, Emin efendinin yerine... Ne işin var top sahasında.. Git Çarşı camisine!»

Birden paslar kesildi. Tek başıma kalmıştım ortada. Gelen pasları bile biçimine getirip kesiyorlardı:

«Vay züppe vay! Senin top neyine!»

«Yürü!» dedim Kemal'e, «gidelim!»

Akşam üstü lokantada çorbadan ilk kaşığı alıyordum ki, geri masalardan bir ses geldi kulağıma:

«Bugün Harmanlıkta top oynamış bu zibidi.»

Döndüm baktım. Rakı için üç kişiden biri, gözlerini kırpmadan bakıyordu bana:

«Bu tüysüz mü?» diye sordu.

«Bu, Emin efendinin yerine gelen!»

«Tuh be... Nerde Emin Hoca, nerde bu lop yumurta!»

Bir ara konuyu büsbütün karıştırdılar. İçlerinden en yaşlısı:

«Ben Emin efendiden okudum!» dedi.

Arkadaşı:

«Okudun da ne oldu sanki...» diye alaya kalkıştı.

«Bilemedik kıymetini Hocanın... Boyuna kaçırdık dersten. Ama Hoca da Allah yaratmış demezdi hani, bir kızdı mı!.. Bir gün babam, ulan Halil dedi. Al şu süt güğümünü... Mahallebici Cafer'e bırak! Oradan da doğru mektebe. En azdan on kilo süt vardı içinde... Tam yola düzülmüştüm, güğümün sapı birden elimden kurtulmaz mı?.. Yarısı döküldü üstüme başıma. Oturdum bir ağacın altına. Düşün babam düşün! Sonra «ulan dedim, güğümü yarım teslim edip akşam dayak yemektense, tutarım musluğun altına...» Götürdüm çeşmeye, açtım musluğu, şarrr!.. Doğru Mahallebici Cafer'e, koyduğum gibi kapının önüne pırrrr!.. Bir de geldim ki mektebe, herkes derse girmiş. Vurdum sınıfın kapısını küt, daldım içeri. Bizim Emin Hoca, kürsüde kestiriyor. Birden gözünü açtı:

«Ulan namussuz!» dedi, «feneri nerde söndürdün?»

Kalktı kürsünden iskele, sancak iki tane yandırdı, akşam evde bu sefer de moruk... Yani senin anıyacağın, Emin efendi gibi adamdan okuduk da gene adam olmadık... Bunlar mı okutacak çocuklarımızı da adam edecek! Süt kuyuyor bunun ağzı be!..»

«Daha sakalı, bıyığı bile çıkmamış yavru be!»

«Yavaşak!»

«Top ovnamış Harmanlıkta bugün! Daha ötesi var mı?»

«Anasının kuzusu...»

«Aman sevsinler yavruyu!»

Garson, boşalan çorba tabağını almış, bekliyordu. Arkamda oturanlardan biri:

«Bir de mahallebi getir!» diye lâf attı garsona.

«Hayır, sütlâç!» dedi, öbürtü...

«Bir de üstüne mektepli işi kahve!»

Garson, sabırsızlanıyordu:

«Ne vereyim?»

«Bir duble rakı!» dedim, «peynir, kavun... çabuk!»

Garson saygılı bir duruşla:

«Baş üstüne beyim!» dedi, «hemen!»

Birden ateş kesilmişti garson, fırladığı gibi kapı geldi. Sarıldım ka-dehe. Bir dikeşte yuvarladım:

«Bir duble daha!»

Oturduğum sandalyeyi hafiften kaydırdım. Arkamda oturanlar sağımda kalmışlardı:

En gençleri:

«Vay anasını be!» dedi...

En yaşlısı çok bilmişliğini belli etmek için:

«Bunlar ne itoğlu ittir!» dedi, «Ne anasının gözüdür!»

«Bir yudum su bile almadı üzerine!»

«Korkulur bu yeni türemelerden! Kumar bunlarda, içki bunlarda. Daha... daha...»

«Nur içinde yatsın Emin efendi... Yerine kimleri yolluyorlar!»

Gelen dubleyi de çektim. Midem cayır cayır yanıyordu. Üstüne bir pilav, bir de komposto... Durulmazdı bu lokantada artık...

Arkamdan söyleniyorlardı:

«Emin efendinin yerine gelen züppe!»

«Çekti kafayı gidiyor!»

«Çocuklarımızı bunlar okutacak ha!»

Eve gider gitmez geçtim masanın başına. Şu biçim bir dilekçe döşendim yüksek makama:

«En kısa zamanda beni buradan almanızı dilerim. Nereye verirsiniz verin. Yeni açılmış bir köy okulu bile olsa makbule geçer. Yalnız vereceğiniz yerde emekliye ayrılmış bir Emin efendi olmasın, yeter. Saygılarımla.»

— Bahtiyar adam!.. Nihayet huzura kavuştu!

Politikacı — Kuuzum Koçero, caaanım Koçero, in de teslim ol!

SAĞOLSUNLAR

Yusuf Ziya Ortaç

YİMSER, yarım bardak suyun dolu yarısını görmüş, kötümser boş yarısını!

Ne zaman zenginler üstüne konuşsak, biz, bardağın boş yarısını gören kötümser adam oluruz: Gözü-müzde yalnız onun apartmanı, otomobili, havvarı, viskisi vardır...

Zengin yalnız bu mu?.. O çeşme yaptıran, cami yaptıran, fakir okutan, yoksullara, dullara, düşkünlere bakan, babasız kızları gelin eden eski Türk zenginleri kalmadı mı artık?.. Atina şehrine bir stadyum armağan eden, yetimhaneler açan, caddeler, heykeller, parklar yaptıran, güzel sanatları koruyan çağdaş Yunan zenginleri çapında zenginlerimiz yok mu bizim?..

★

Sayın Valimiz Niyazi Akı, geçen hafta, günün ortasından gece başlangıcına kadar, dokuz saatini bana vermek cömertliğinde bulundu: Işıklı bir Eylül sonunda, öğle üstü araba vapuruyla karşıya geçtik... Nereye gittiğimizi bilmiyordum... Araba, Fenerbahçe'de, henüz onarılmış bir sokakta durdu: Yepyeni, tertemiz, pırıl pırıl bir bina önünde... Bir ilkokuldu burası: Bahçe, çocuklarla cıvı cıvı...

İçeri girdik: Duvarlar, tavanlar, kapılar, her şey, rengin en tatlısı, en yumuşağı, en hafifliği güllüyor: Uçuk penbe, uçuk mavi, uçuk yeşil ve saman sarısı... Portmantolar bile!

Sınıflar, günün bütün aydınlığını emmiş... Sıralar pırıl pırıl.. Duvar da yazı tahtaları, artık bizim kara tahtamız değil: Yeşil!

Bu okulu, İstanbul'a bir Türk zengini hediye etmiştir: Nurettin Teksan!

Adını ilk defa işittim, yüzünü bir kere bile görmediğim bu altın kalbli insanı, yaptığı büyük bağışla tanıyan, aramızda kaç kişi var?.. Belki de hiç!

O, dilsiz hamiyetle, gönül rahatlığı içinde susuyor... Ya biz?.. Ya bizler?..

Türk basını, kalemlerin, güzelliğe bu kadar göz yumduğu, iyiliğe bu kadar kulak tıkadığı gün görmemiştir!

Arabamız, kıvrıla çalan güz yeşilliklerle içinde virajlar döne döne koşuyor.. Şile'ye gidiyoruz. Şile'den de öte, Teke nahiyesine... Yolda, sevgili Akı'mızı dinliyorum: Beni, Osmanlı tarihinde, bölüm bölüm do-laştırıyor. Zengin kültürü, hafızasının bahçesinde, tek yaprağı solmadan, taptaze kalmış.. İsimler, yıllar, vak'alar, herşey!

Kıvrımlardan deniz parçaları seyrederek dönemeçlerde dallara sürü-

nerek, yeni ağaçlandırılan yamaçları seyrederek geçtiğimiz yolun bir ucunda durduk... Yine yepyeni, yine şişşirin bir yapı önünde...

Bu, okul değil, karakol, jandarma karakolu. Bir bahçe ortasında... Bahçe ikiye bölünmüş: Bir yanı halk için, bir yanı jandarmalar için...

Bunun da insanı sevindirecek tatlı bir hikâyesi var. Anlatayım:

Av meraklısı bir vatandaş... Adı, Kâzım Nihat Bıyıklı... Bir gün, çiftesi omuzunda, köpeği yanında, buradan geçerken, bakmış, bir gecekondu karakol!..

İç i burkulmuş vatandaşın... «Devletimizin şerefidir bu, demiş... Böyle şey olmaz... Böyle binaya bayrak çekilmez!.. Ben size bir karakol hediye edeceğim!..»

Etmış... Hem de ne karakol, ne karakol, ne karakol!.. Masal kadar güzel!..

Kapıdan giriyorsunuz, tertemiz, ferah bir antre.. Sağda kumandan odası: Masa, koltuklar, yepyeni, maden eşya... Telefon, yepyeni.. Radyo, yepyeni.. Yazı makinesi, yepyeni...

Karşıda yatak odası: Beş karyola.. Yastıklar, bembeyaz kılıflar içinde, yatak, yorgan çarşafaları titiz bir ev hanımı elinden çıkmış kadar lekesiz, buruşuksuz.. Hepsinin üstüne, koyu kahverengi, yün battaniyeler çekilmiş. Her jandarmaya, gri boyalı bir dolap. Duvarda portmantoto...

Ötede mutfak... Değme evde bu kadar güzeline bulamazsınız: Kenarı yıldız çizgili yemek tabakları.. Çatal, kaşıklar, bıçaklar pırıl pırıl..

Çay fincanları, kahve fincanları, çaydanlıklar, cezveler, tepsiler, kavanozlar, alüminyum tencereler... Onun yanında hamam: Tek kurnası, duşu, havluları ve aynası var... Solda, kapısı kilitli depo ve yemek odası: Masa, açık bej muşamba örtülü. Üstünde sürahi, etrafında sandalyeler.. Duvarda, renkli resimler: Çiçek ve manzara...

Eksiksiz bir yuva kuran Kâzım Nihat Bıyıklı, bahçeye bir de Atatürk büstü dikmiş. Altındaki mermerde şu üç kelime:

Adalet mülkün temelidir!

Bir jandarma karakolu için ne babaca öğüt!

Yüzünü hiç görmediğim, adını ilk defa duyduğum bu vatandaş da gönlüm, hayır gönlümüz minnetle dolu ayrıldık...

Akşam karanlığında İstanbul'a dönerken, eşi az bulunur bir kafa ve gönül insanı olan Niyazi Akı, Artan bir bahtiyarlıkla anlatıyordu:

— Sayın Bezmen'lerin büyük bağışları beşyüz bin lira, umarım ki gelecek yıl çocuklarımıza yeni bir okulun kapılarını açacak... Bir başka vatandaş, sayın İhsan Mermerci, Zeytinburnu'nda bir orta okul yapıyor... Sonra...

Sustu... Bütün müjdelerini bir günde vermek istemeyen bahtiyar bir susuştu bu!

Benim güzel vatandaşlarım, benim kalbi kasasından zengin hemşehrilerim Teksan'lar, Bıyıklı'lar, Mermerci'ler, Bezmen'ler, sağ olunuz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

YAZISIZ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

İlk Şart:

Yusuf Demirağın vecizesi :

Yusuf Demirağ, parlâmentomuzun seçkin üyelerindendir. Son vecizesi: «Bir politikacı için ilk şart, okuma yazma bilmektir!»

Bu kadar ağır şartlarla, politika-nın dikenli yoluna sapmak vatandaş için çok çetin oluyor... Hem oku-mak, hem yazmak. Bu şartı azıcık hafifletsek!..

Bu vecizeyi, zevkle, dikkatle eski Basın - Yayın ve Turizm Bakam Kâmuran Evliyaoğlu, Turhan Ka-panlı, gazetecilerden Dündar Arca-yürek dinlemekteydiler!

Acaba levha yapıp parti binala-rına assak mı dersiniz?

Seviyeli...

Herkesi memnun eden, beni mah-zun ediyor... Bu yürüyüşlerden, toplan-tılardan, direnişlerden sonra, Meclis bir toplantı yaptı... Herkes parmaklarını yaladı: «Aman ne se-viyeliydi dünkü toplantı, aman ne seviyeliydi dünkü toplantı!» diye... Seviyesine hayrandı herkes toplan-tının. Kuzum şimdiye kadar olan toplantılar bunca... Se... Sevi... Se-vimli değil miydi ki, üstünde o ka-dar duruyorlar?

Ben seviyelişine veya tersine ka-rışmam da... Sürprizli oldu bence... Herkes AP'den şiddet bekliyordu, dişli dişli, tırnaklı tırnaklı...

Baktılar ki AP, yazılından okudu-gunda da, yazısızından söylediğinde de tath, yumuşaak, şaşılar ve â-yarlanamadılar... Hele karşı tarafın gençten politikacıları... Suphi Bay-kam meselâ... Elindeki bıçak gibi yazıyı bir yana koymağa mecbur ol-du. Yazıyı bir yana koydu amma, «içini» tam tamına yana koyamadı. Yarı çatar yarı çatmaz, yarı okşar yarı okşamaz bir konuşma yaptı... O yarlıklarla insan ne parlak ola-biliyor, ne de sempatik...

İnşallah bir şey anlaşılmıştır ar-tık: Yumuşaklığın fazileti!

— Sunu biraz parlatır mısın?..

Pabuç bırakmak!

Bu deyimın kaynağını araştıрма-mıştım. Eğer belli bir kaynağı yok-sa, ben nefis bir «kaynak» yakış-tırdım...

Senatonun patırtılı bir toplantısı... Sinirler geriliyor, adaleler geriliyor, hava geriliyor, derken efendim bazı senatörlerin savleti karşısında di-

ğer senatörler... Uzaklaşıyorlar bi-raz aceleden...

Bir çeyrek sonra hademelerin bi-ri elinde siyah bir pabuç dolaştırı-yor: «Bu pabuç kimiin?» diye...

Kimin olduğunu öğrenemedim a-ma, «pabuç bırakmak» deyimine bir kaynak ve bir anlam yakıştırdım!

Akbabaya mektup

Bir de Ankara'dan sana mektup uçurayım Akbabam... Ben artık gül-lemiyorum. Etrafımda da gülene pek rastlamıyorum. Gülmek'çin sa-na muhtacım...

Biliyor musun, Kızılay, gene «kay-naşıyor», beşle altı sularında... Bal-konlar gene dolu: Neyi seyrediyor-lar bilmem!..

Mecliste, milletvekilleri kulipler kuruyorlarmış. Futbol maçları ya-pacaklarmış, topun peşinden koşar-larken, dostluk bağları kuracaklar-mış... Kurarlar: Ayaklarından ümit-liyim! Başlarıyla, kalbleriyle kura-mamışlardı o dostluğu!.. İsterdim ki, Atatürk hakem ola bu maçların-da da başka maçlarında da...

Sen yeknesaklığı sevmesin Akba-bam... Yeknesak bir hayat yaşıyo-ruz, evet yeknesak, bu gürültüde, bu patırtıda bile... Hep aynı şeyi konu-şuyoruz, hep aynı şeyi düşünüyö-ruz çünkü...

Elâlem, müstehcen hikâye bile an-latmayı unuttu... Parola gibi bir söz dolaşiyor sadece dudaklarda: «N'ola-cağız?»..

Mektubumun birinci kısmını bu-rada kesiyorum. Arada bir sana bö-lük pörçük mektuplar uçuracağım: Halden anlarsın sen!..

Akbabam, sen tedbirler kanunu diye birşey bilir misin?..

Galiba eski bir şarkı da vardır bu tedbirler üstüne: «Neyleyim ted-bire takdir uymuyor» diye...

Bestesini hatırlıyamıyorum, çok dokunaklıdır, çooook!

Bezginlik

C.H.P. Genel Sekreteri Kemal Satır, İstanbul'daki bir kongre-de baklayı ağzından çıkarmış:

— Halk Partililerde bir bez-ginlik var, diyor...

Bezginlik mi?.. Aman üstad, yavaş söyle!.. Ya duyarsa?..

Ben sarhoş

Ben sarhoş değilim, bu yollar sarhoş,
Yolumu kaybettim, izi kaybettim!
Arzuladım size geleyim diye,
Hem sizi ve hem de bizi kaybettim!

Yine bahar geldi, açtı çiçekler,
Güllerin dahnı bülbüller bekler,
Yazık, heder oldu bunca emekler,
Bahara ermeden yazı kaybettim!

değilim!..

Şu sevda yolları ne kadar darmış,
Mecnun Leylâsını hâlâ ararım!
Onu benden başka seven de varmış:
O ceylân bakışlı kızı kaybettim!

Er oğlanım her an sevda çekerim,
Felek niçin ters döndürür tekerim?
Kendi söküğümü kendim dikerim,
İğneyi, ipliği, bezi kaybettim!

EROĞLAN

— Zekiciğim, hayal bu ya... Di-yelim ki, insanların cinsiyetini de-ğiştirmeğe yetkili bir jüri kuruldu. Seni de çağırıp soruyorlar:

«— Bay Müren, erkek mi olmak istersiniz, kadın mı?»

Ne cevap verirdiniz bu soruya?..

— Herşeyden evvel, hangi millet adına pasaport verileceğini öğren-mek isterdim. Yine böyle «Zeki» o-larak geleceksam, halımden mem-nun, hiç bir değişikliğe lüzum gör-mezdim. Eğer Fransız olarak bana vize verseydiler, onu da, - her ne kadar bizden ise de - DARYO Mo-reno'ya başvurur, bana akıl öğ-retmesini rica ederdim... Yooook, Kuveyt derlerse, o zaman işin için-de şeyhlik var mı? Bana şeyhlik veriyor musunuz?» diye sorardım. Orada kadın olup saraylardaki oda-lıklar gibi vuslat nöbeti beklemek-tense, erkekliği tercih ederdim ta-bii... Yalnız bu sefer de, kadınların dırlatısı ile uğraşamayacağım dan sa-ray teşkilatında her türlü hizmeti erkeklere gördürürdüm! İtalya'da kadın olmayı isterdim doğrusu. Şöyle gözümün önüne getiriyorum da... Ben müthiş bir Vamp olur-dum. Ne Sophia Loren'i, ne Gina Lollobrigida'sı, ne osu, ne bustu, vız gelirdi bana. Ben şöyle alatur-kamtrak işvelerime, civelerime, u-fak ufak kıvrımlar da ekledim-miydi, eski skandallar kraliçesi Ay-şe Nana bile pes ederdi!... Hepsini saymama imkân yok şimdi. Yalnız soğuk iklimli memleket halkından olmayı esasen arzulamazdım. Ne kadın, ne de erkek olarak!

— Demin Daryo Moreno'dan bah-settiniz... Son gelişinde sizin için «ömür adam doğrusu» demiş. Siz onun için ne dersiniz?..

Zeki Müren şingır şingır bir kah-kaha çınlattı:

— Vallahi o da benim için «ö-

ZEKİ MÜREN İLE

Rauf Uluç

mür adam» doğrusu!.. Yalnız her şeyden evvel, mutlaka iyi bir halk sanatkârı... Hele son zamanlarda doldurduğu plâklarla Fransa'da büyük şöhret yaptı!.. Biliyorsunuz, şöhretin bir adı da servettir! An-cak, belki yaşlanmanın uysallığına kendini hazırlamış olacak ki, gittik-çe tombullaşmasına rağmen, pek orali değil görünüyor. Halbuki bir ses sanatkârı, sesinin yanında fizik yapısına da dikkat etmeli... Hele bizim meslekte, halkın kulağına hitap ettiğiniz kadar gözünü de do-yuracaksınız, gönlünü de... Bu halk, öylesine çeşitli şeylere meraklıdır ki, hangisinin ne zaman, ne istedi-ğini bileceksiniz! Bereket versin bazıları son derece sabırsız. Daha siz ağzınızı açmadan «Öpücük!» di-ye bağırırlar... İstedikleri zaten dilimin ucunda... Dudağımın ucun-da. Buyurun öpücüğü diyorum... Onlar da memnun, ben de!

— Ama biz fizikten bahis açmış-tık...

— Oldum bittim sevmediğim bi söz varsa, o da: Fiziktir... Bu keli-meye karşı mektep sıralarında baş-

layan antipatim, şimdi daha da ço-ğaldı... İşte onun için değil midir ki, sahnede, aman formumu kay-betmiyeyim, diye, ha babamı, kıvır-ıyorum... Üstümdeki o pul pul el-biseler uzaktan dinleyicilerimi, ya-kından beni... Her biri en az yirmi kilo ağırlığındadır. Ne yapsam, ne etsem nafi! Patron bir taraftan peraya, müşteriler bir yandan al-kış ve iltifata beni öylesine doyu-ruyorlar ki, sahnede şakır şakır terlememe rağmen yine de kaybet-miyorum...

Baktım olacak gibi değil, Fin ha-mamına devama karar verdim. Ga-liba bu gidişle orada da istediğim

randımanı alamıyacağım. Bu sefer de ben Fin hamamına gidiyorum, diye hamam müşterileri çoğaldı. Eskiden sıra beklemekten girdiğim bu yerde şimdi kuyruğa giriyo-rum. Düşünün benim peşimdekile-ri...

— Belki böyle bir sual, sizin gibi popüler olmuş bir sanatkâra so-rulmamalıdır ama, ne de olsa Ak-baba okuyucuları, tanınmış kimse-lerin bir çok zevklerini, hususiyet-lerini, bilinmiyen taraflarını da me-rak ederler... Meselâ sizin...

Sevimli sanatkârimiz sözümü kesti:

— Yooook... Okuyucularını ya-tak odama sokacak kadar işi dil-lendirmiyelim: Bizlerin, birazcık olsun meraklıları gıdıklıyacak gizli taraflarımız bulunmalı, değil mi?.. Beni sevenlerin huzurunda ne mad-di, ne manevi bir Striptiz yapmak istemem!

— Peki... Makamlardan hangisi hoşunuza gider?

— Vallâhi, başbakanlık bile ol-sa, hiç bir makamda gözüm yok! Ben kendi makamımdan memnu-num...

— Hangi makamınızdan?..

— Dinleyicilerimin kalbindeki ma-kamımdan... Orası sıcak, orası ra-hat, orası bakı!..

— Ana benim makamdan kastım bu değildi... Alaturka musikideki makamlardan...

— Muhayyer ayol, muhayyer...

— Doldurduğunuz plâklardan en çok hangisini seversiniz?..

— Hiç birini öbüründen ayır-manı... Ama, mutlaka birini seç der-seniz?..

Gülümsedi, sustu.

— Evet, hangisini?..

— Vallâhi, galiba plâğa değil, ce-bime doldurduklarımı!..

KOÇ

Divan berberinde:

Vehbi Koç zengindir. Ama binlikle sigara yakan, on bin liraya banko diyen zenginler-den değil.

Kaptıma elli liralık balo bi-letiyile gidenler boş döner. A-ma, bir öğrenci yurdu için bir milyonu eli titremeden verir...

Geçenlerde, kendi oteli Di-van'ın berberinde tıraş olmuş-tu... Çıkarken sordu:

— Borcumuz?

— Beş lira efendim...

Birden telaşlandı:

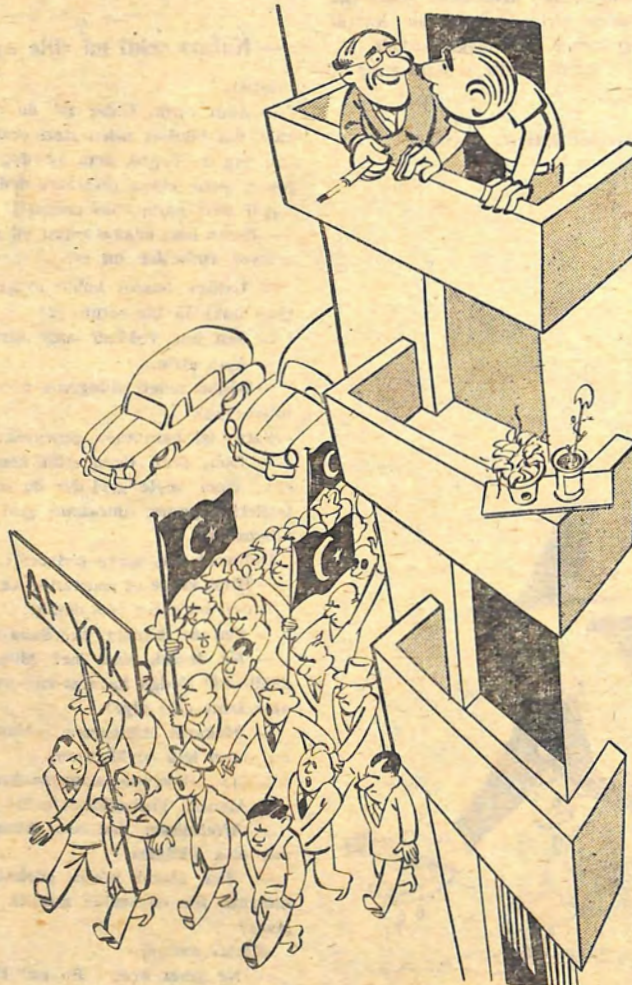
— Beş lira mı?... Siz müş-terileri soyuyor musunuz bu-rada?..

Ama berber zekiydi. He-men:

— Efendim, dedi, ge-çen-lerde tıraş olmuş, telaşla çıkmış-tınız... Onunla beraber ri-ca ediyorum!

Koç, bu sevimli yalanla fe-rahladı ve cüzdanından bir beşlik çıkarıp kiracısının avu-cuna sıkıştırdı:

— Eh, iki buçuk da çok a-ma, neyse!..

— Gençlik yürüdü.. Eminsular yürüdü.. Gecekonducular yürüdü.. Kadınlar yürüdü.. Kuzum, yürümeyen kim kaldı? — Bir İnönü!..

KOÇ

Divan barında:

Vehbi Koç, kendi otelinin barında bir portakal suyu iç-ti. Sonra, Rizeli gence sordu:

— Borcum?

— Üç buçuk lira...

— Yahu deli misin sen?...

Haydi, haydi, al şu iki buçu-ğu... İkisi portakal suyu için, elli kuruş da senin bahşişin!

Şikâyet:

Vehbi Koç, bir gün Nâdir Nâdi ile karşılaştı:

— Nasılsınız Nâdir bey?

— Teşekkür ederim Vehbi

bey... Siz nasılsınız?...

— Hiç görüşemiyoruz... Bi-zim Divan'a uğradığınız yok...

— Vallahi ben pek dışarıda dolaşmam...

Koç, birden kaşlarını kal-dırdı:

— Yooook, dedi, böyle ol-maz!... Biraderiniz Doğan Nâ-di her akşam uğruyor... Si-zin de paranızı almak iste-riz!

Keriz!

Orhan Kemal

B U yıl kış erken mi gelecek, yoksa bütün yaz kurak gittiğinden mi, Eylül sonları yağmurlardan geçilmiyor. Yağmurlarla birlikte İstanbul'un kalabalık semtlerinde yerden biter gibi naylon pardesücüler mantar gibi bitti.

— Hani ya iyi bir pardesüm yok diyeen!

— Yağmurluk verelim, yağmurluk verelim!

— Muşambalar, su geçmez muşambalarım vaar!!

Mısırcıbaşı'nın Yenicami'e açılan kapısı yanında durmuştu bunlardan biri. Omuzunda, elinde, kollarında siyah, gri, açık gri, kahverengi, boy boy pardesüler.

Yanına sokuldum. Bana ümitte baktı. Anladı ki iş yok, unuttu. Unuttu ya, ardını bırakmadım:

— İşler ayaz galiba?

— Havalar gibi.

— Satış kısa mı?

— Çok.

— Neden?

— Mangır yok millette. Ama olan da var, hem de tonla. Haydi naylon pardesülerim vaar!

Dümençisi yanına geldi.

— Haber?

— Ayaz!

— İki tane satsak.. ha?

— Dooogru, ver elini Kumkapı!..

Çingene palamuduyla kırmızı şarap...

— Oynama!

Dümençi ânide dikkat kesildi karışlara, fısıldadı:

— Kerizin gelişine bak!

— Hâlls kefâl. Dayan!

Bana da «Aldırma, hasbî geç..» demek isteyen bir göz işareti.

— Hani ya iyi bir naylon pardesümü yok diyeen?

«Keriz», her halinden taşrahlık akan biri. Kısa boylu, kalın, kırmızı yanaklı, geniş omuzlu. Bacağında poturu, ayağında lâpçınlar, yeleğinin bir cebinden öbür cebine gümmüş zenciri, kösteği.

Satıcı onunla ilgili değil gibi, habire bağırıyor:

— Haydi iflâs malı, iflâs malı!

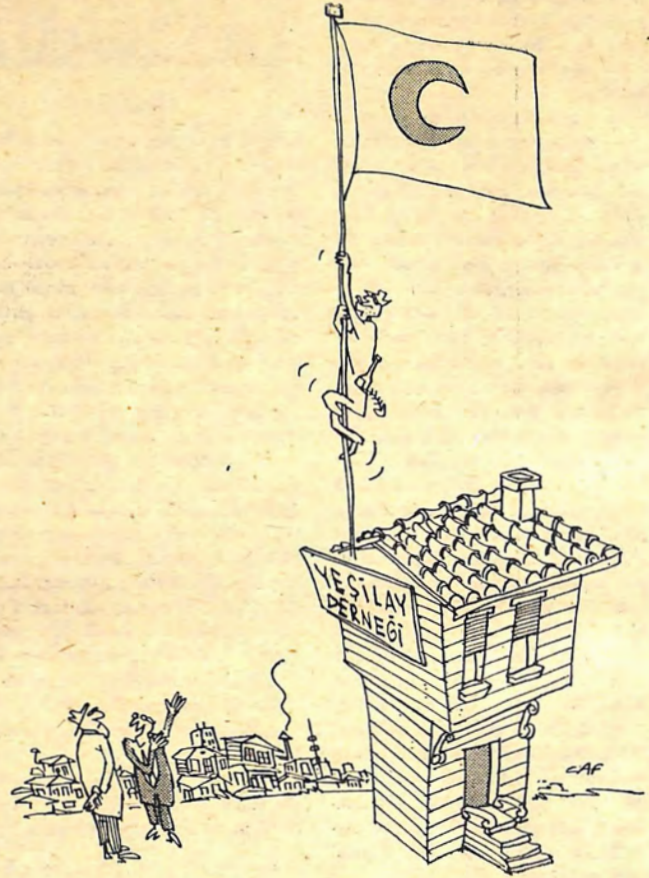
«Keriz» sokuldu, pardesülere bakıyor. Elleri arkasında. Sonra ellerinden birini arkasından indirli, pardesüyü yoklamağa başladı.

— Bunlar bizim oralara gider mi ki?

İktidar su baskınlarına karşı tedbir alıyor. (Gazeteler)

Tedbir!

— Kafayı çekti mi «ille aya gideceğim» diye tutturuyor!

Satıcı:

— Ayıp ettin. Gider mi de söz mü? Biz bunları zaten sızın oralara için yaptık. Yaptık ama, iş dağıtıyoruz, ucuz elden çıkaralım dedik. Haydi iflâs malı, iflâs malı!!!

— Bizim hacı bakkal geçen yıl getirdiydi. Onlardan mı ki?

— Üstüne bastın kaldır ayağın.

Hacı bakkala biz satmıştık!

— Sen hacı bakkalı tanırsın mı?

— Ayıp ettin.

— Benim nereli olduğumu nerden biliyorsun?

Satıcı iş gargaraya getirerek:

— Ooo, dedi. Uzun ettin hemşerim. Hem şöyle geri dur da müşterileri kapama. Alacakmış gibi dikiyorsun!

Dümençi tak, araya giriverdi:

— Biraz kıbar ol müşteriyeye karşı! Satıcı bu sefer ona döndü:

— Sen de kimsin be? Sana ne?

— Ne demek bana ne? Müşteri değil mi? Neden hakaret ediyorsun alacakmış gibi diye?

— Hakaret etmiyorum. Alamaz da onun için söylüyorum!

— Ne biliyorsun alamıyacağımı?

— Alamaz. Vaziyetinden belli!

— Affetmişsin sen onu. Alımıyacak olsa dikiemez!

— Ben alacak adamı gözünden tanırım. Bu haybecide metelik ne gezer?

«Keriz» parladı:

— Ne gezer evet. Bu ne? Ha? Ne bu?

— Hangisi?

— Bu?

— Bu, bu.. hani? Çıkarsana sağlama! Bozuk şiveli sen de.. Ulan çıkar elli kâat kır dişimi!

Paraya dümençi davrandı. Bir alay para çıkardı cebinden. Satıcı:

— Sen değil o çıkarsın, dedi.

— Çıkarr.

— Çıkarsın, görelim!

— Ne verirsın çıkarırsa?

— Ne mi veririm? Şu pardesüleri yirmişer lira. Çıkarsın, yarı fiyatına veririm, hepstni hem de.

Dümençi «Keriz» e döndü:

— Çıkar hemşerim. İstersen alma, bana devredersin pardesülerini!

«Keriz» kuşağının arasından kocaman cüzdanını çıkardı. Şişko bir «Çarık». Pardesülerini saydı. On taneydi. Onar liradan yüz lira. Bütün bir yüzlüğü uzattı:

— Nah paralar. Ver pardesülerini bakalım!

Satıcı üyü döğündü, güya zarar etmişti, güya hayıflandı:

— Tuh be, tuuuh be, tuuuuh be! Demek arkadaş doğru: İymanla paranın kimde olduğu belli olmazmış sahliden de! Pekli, al.. Al istersen... Ama zararına veriyorum, şerefsizim zararına!

Dümençi «Keriz» e göz kırptı:

— Zarar marar. Erkek adamın söz ağzından çıkar. Ver bakalım!

Pardesülerini «Keriz» e devretti, kulağına da:

— Çarşının arkasına yitirdi, dedi, geliyorum!

«Keriz» gidedursun, satıcılar hızla uzaklaştılar.

Kalecinin öfkesi :

— Yeter lan... Sen artık çok oluyorsun!

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 117 metre kısa dalgadan Ankara, 711 metre uzun dalgadan Rumeli radyosu!.

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Programımıza hoş geldiniz! Akbaba stüdyosu size bu hafta yurtiçi ve yurtdışı solistlerimizin en seçmelerinden derlenmiş bir müzik destesi sunacaktır. İlk solistimiz... Evet ilk solistimiz?.. Düşünün bakalım biraz... İsterseniz size kolaylık olmak üzere solistimizin bazı yönlerine ışık tutabiliriz: Yakışıklı bir genç, ama Zeki Müren değil. Parlakça bir parça, ama Adnan Pekak değil. Doktorluk ünvanı da var, ama Alâettin Yavaşca hiç değil!.. Kasım Gülek'in ilgisi ve desteği ile politikaya girip milletvekili seçilmiş, ama Kasım Gülek'in dostu da değil!.. Halâ bilemediniz mi?

C. H. P. sinin genç ve kıvrak ses yıldızı Suphi Baykam karşınızda:

Arkadaş söz açma politikadan,
Onun yetmiş çeşit oyası bizde!
Taktik dersli aldık pirlermizden
Stüvarisi bizde, yayası bizde!

Eli bayraklıyız miting yerinde,
Sıhhiye, Kızılay caddelerinde,
Ustaca yüzeriz sığda, derinde,
Siyasetin çıkmaz foyası bizde!

Adım Suphi Baykam, bu işte tekim,
Denilse lâyıktır «Siyasi hekim!»
Tehlikeli aydır vallahi ekim!
Her derdin ilacı, mayası bizde!

Sevgili dinleyiciler, bu haftaki son solistimiz, elini kolunu sallıyarak Yunanistan topraklarına geçen ve siyasi mülteci olarak Atina hükümetinden misafirlik izni isteyen eski banka kurucusu, eski milyon vurucusu, eski milletvekili, eski Yassıada sanığı, eski

Kayseri tutuklusu Reşat Akşemsettinoglu. Özel surette mahallinde tesbit ettiğimiz tür-küsünü aynen sunuyoruz:

Herkese gönüllü açan şu dilber
Bizlere kapıyı açmaz mı sandın?
Koskoca çaylardan geçen kurbaga
Bir küçük harıktan geçmez mi sandın?

Beni anan varmış, elbet anar ya!
Sahir bey döğünüp elbet yanar ya!
Açık kafeslerde öten kanarya
Kapıdan çıkar da uçmaz mı sandın?

Nöbetçi uykuya daldığı zamanda,
Jandarma seytrel kaldığı zamanda,
Dostlardan yardımı aldığı zamanda,
Akşemsettinoglu kaçmaz nu sandın?..

Bu haftaki yayınıımız burada bitiyor. Gelecek programda yeniden karşılaşmak ümidiyle hepinize mutlu günler, umutlu geceler aziz dinleyicilerim. Hoşça kalınınız!..

Türkçe

Gazeteler yazdı: Bir Türk doktoru, Amerika'da Ekrem Alican'la İngilizce konuşmuş...

— Kuzum, demiş, Alican, siz Türk değil misiniz?

— Türküm...

— E, niye türkçe konuşmuyorsunuz benimle?

— Unuttum türkçeyi!..

— Kaç yıldır buradasınız?

— Üç...

— Kaç yaşındasınız?

— Otuz iki...

Ekrem Alican, boğazında kuruyan acı bir sesle:

— Yaaa, demiş, demek yirmi dokuz yıl konuştuğum, okuduğum, yazdığım ana dilimi üç yılda unuttum!.. Artık üç yılda öğrendiğin İngilizceyi kimbilir kaç günde unutursun!..

YAZISIZ

E maşallah!..

Meclisten dönen ziyaretçiler tah-talara dokunuyor:

«E maşallah, e maşallah, bu gün hiç gürültü olmadı!..»

O tönla ki, insanı gültüyö! «Maşallah çocuğun ateşi düştü. Bizim oğlan bugün hiç huysuzluk etmedi» dercesine...

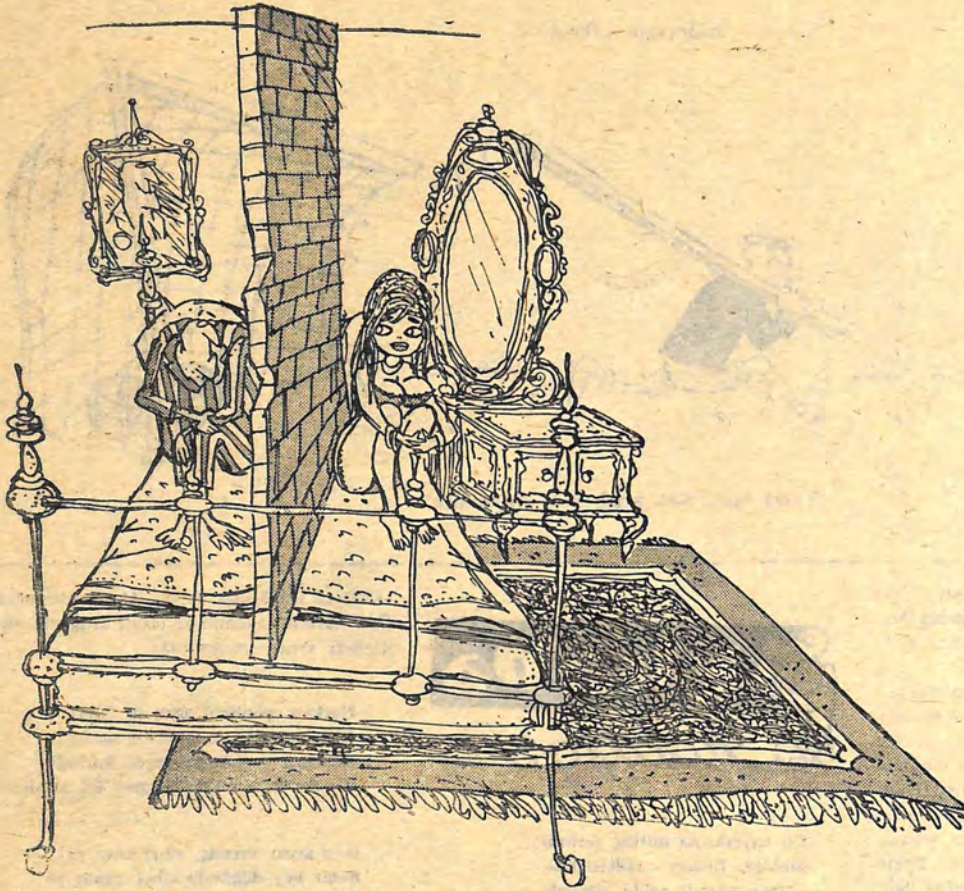
Meclisten dönen gazeteciler tah-talara dokunuyor:

«E maşallah, e maşallah, efendi efendi konuştular!..»

Hademeler:

«E Maşallah bugün hiç gürültü olmadı» diyorlar tahtalara dokuna dokuna...

Maşallah!.. Bu ne mutluluk büyü! Bunca mutluluğu birden nasıl hazmedeceğiz?

«Doğumu tahdit için çare aranıyor!» (Gazeteler)

Çare!

Sarhoş Totocu — Eeeh, on ikiyi bulduk!

Gittim

Tütün yolu mu?

Sigara salonuna girenler, ilk önce Alemdar Mustafa Paşa'nın kavuğu ile karşılaştılar. Acaba ileride oynanacak tarihi bir piyesin mankeni miydi bu?.. Fakat, manken hareket edip de yüzünü görme fırsatını verince, Alemdar Mustafa Paşa kavuğunun bir saç modeli olduğunu, bunun da moda da pek fazla düşün kıymetli san'atkarımız Leylâ Gencer'e ait olduğunu anlayıverdiler... Alımlı, çalılımlı sanatkar Tütün Yoluna, omuzunu kaplayan, hanımları kıskandıran beyaz etolü, her zaman beraberinde görünen nedimleri ile gelmişlerdi. Alkışlanmadığına hayret etmiş, kraliçe ihtişamı ile duruyor, gönü çektikçe etrafına iltifat dağıtıyordu...

Tütün Yolunda sanatının büyüklüğü ile mepsuten mütenasip tevazu ile Ayşegül Sarıca da vardı.

İpekçi ailesi, tam kadro ile oradaydı, sakallı karikatürist damatları Ali Ulvi, ailenin nirengi noktası halinde, hepsinin tepesinden bakıyordu.

Bu kokteyl ve prömiyerlerin esrarlı ve inatçı müdavimi Fikret Adil, genç karsıyla beraber gelmişti. Uzun bir fasıladan sonra yeniden girdiği dünya evinde, eski alışkanlığı ile rahat görünüyordu.

Romancı, hikâyeci, mizahçı, karikatürcü, gazeteci, san'at münekidi, şair, aktör olmak isteyip de, çabuk bıktığından mı, kabiliyet azlığından mı, her nedense bunların hiç biri olmayan Zahir Güvemli, o akşam tam olabileceği şeyi bulmuş gibiydi. Sakallı bir dostuna yer gösterdi, bir hanımı yüz numaraya götürdü. Hasılı yerinde duramadı bir türlü, eserin sahibi Erskin Caldwell'in ta kendisiymiş gibi.

Pendikteki, ineklerini, buzağılarını, keçilerini, tavuk ve kuluçkalarını hattâ ikide bir yazı konusu yaptığı av köpeklerini bırakıp gelen Mevlâna ahfadından, çağdaş vâiz üstad Ulunay bol bol enfiye çekiyor, seyredeceği piyesin en ince noktasına kadar kavramak için zekasını cıllıyordu.

Salondayız

Ankara'da manken olarak göründüğü bir defileden sonra, bedbahtlığının asıl sebebinin zekasının kitliğinden ileriye geldiğini yakın dost çevresinde uzun uzun dert yanarak bahseden ve aradan iki sene geçtikten sonra bir sabah refikimizin yapmış olduğu ankete, Türk kadınlarının geriliğini (büyük lâflar halinde) batı uygarlığını benimsemiş olmamıza yükleyen Lâle Belkis, giydiği robun sırt açımında uygarlığın nerelere kadar indiğini gösteren bir sınır tanıdı...

Bu arada Lâle Belkis'in dünya evine girdiğini de öğrendik.

Helâl olsun'

Salamon bir akşam geç vakit evine gidiyordu. Parlak bir kamanın göğsüne dayandığını görerek yalvarmağa başladı:

— Aman be kuzum... Vurma Salamon'u. Yunahtır be yozüm.. Ne istersan epsini veririm!

— Çok söylenme.. Ya, cüzdanı uçlarırsın, ya cehennemini boylarırsın!

— Cüzdanı mı?.. Al, ne varsa epsi halal olsun...

Salamon bu sözleri söyliyerek cüzdana davrandı. Ceplerini karıştırdı. Sonra bir şey bulamamış gibi:

— Eyvahlar olsun.. Benim cüzdan sokakta düştü. Papeller yitti!

— Vaktim yok, Yahudi!.. Ne yaparsan yap!

Salamon biraz düşündükten sonra cevap verdi:

— Bilmem ne yapalım?.. İstersan yel seni ilân yigelum karakolda.. Ulurkim benim paraları yolda buldular, karakolda yötürdüler... Cüzdan orada İsa, epsini al halal olsun!

Gördüm

Piyesi seyredenler, mütercimi Filiz Ofluğlu'nun eser seçmekten yana fena filiz verdiğini söylediler. (Allah bize yüz çevirdi) cümlesi bir yana çevirisi başarılıydı...

Eserde Erskin Caldwell'in ka- mi ile çizilmiş bir Amerikan ailesi seyrettik ki, sormayın gitsin. Ba- ba hırsız, dolandırıcı, ahlaksız, pe-... kızına karşı saldırgan, oğlu ev- lendiği gece pencere deliğinde röntgenci... Oyun icabı küllü ay- bına rağmen (Pekcan Koşar) başa- rılı bir artist idi, Gülriş Süruri ve Sabuncunun rol icabı alabildiğine çirkinleşmeyi kabul etmeleri san- atlarına da, güzelliklerine de haklı güvenlerinden ileri geliyordu.

İkisi sahnede biri de, seyrirciler arasında, üç Hamlet vardı salonda. Seyirciler arasında çocuğu bir yal- nızlık içerisinde oturan Ayla Algan.. sahnede, Engin Cezzar ve Nur Sa- buncu.

Cezzar, bu başka çeşit bir oyun- da, en azından Hamlet'de olduğu kadar başarılıydı.

Bessie kardeş de (Ayten Ürkmez) Amerikalı kadın vazileri aratmadı. Seksoloji ile Teolojiyi bu kadar us- taca birleştirebilen bir dişinin, Brodwey'de bile kolay kolay bu- lunabileceğini sanmıyoruz!

Sigara salonuna

Herkez ter içinde. Cilâlî İbo (Fe- ridun Karakaya) öylesine terlemiş ki:

— Birader, bu türlü eserleri oy- nıyacak tiyatrolar, perdelerini ilk karla açmalı, diyerek hayatının ilk esprisini yaptı!

Bir kapının eşliğinde M. B. K. nın önce Anayasa Komisyonundan af- fettiği, sonra da gönlünü almak için Birleşmiş Milletlere gönderdiği İsmet Giritli ile Milliyetin zeki Yazı İşleri Müdürü Abdi İpekçi, konu- şuyorlar. Giritli beş yıllık plânın değiştirmelere uğramasından şika- yetçi:

— Gerici takım yapıyor bu işi, gerici takım... diyordu.

Mucap Ofluğluna gelince: İlk evladını bekleyen bir baba- nın hastahane koridorlarını arşıla- yan heyecanı ile, karısı Filiz'in çevi- risini takip etti. Sigara salonunda bile bu heyecanı yatışmış değildi.

Kendisine yeni tanıştılan bir ressam hanım, Vecdi Bürün'e so- ruyordu:

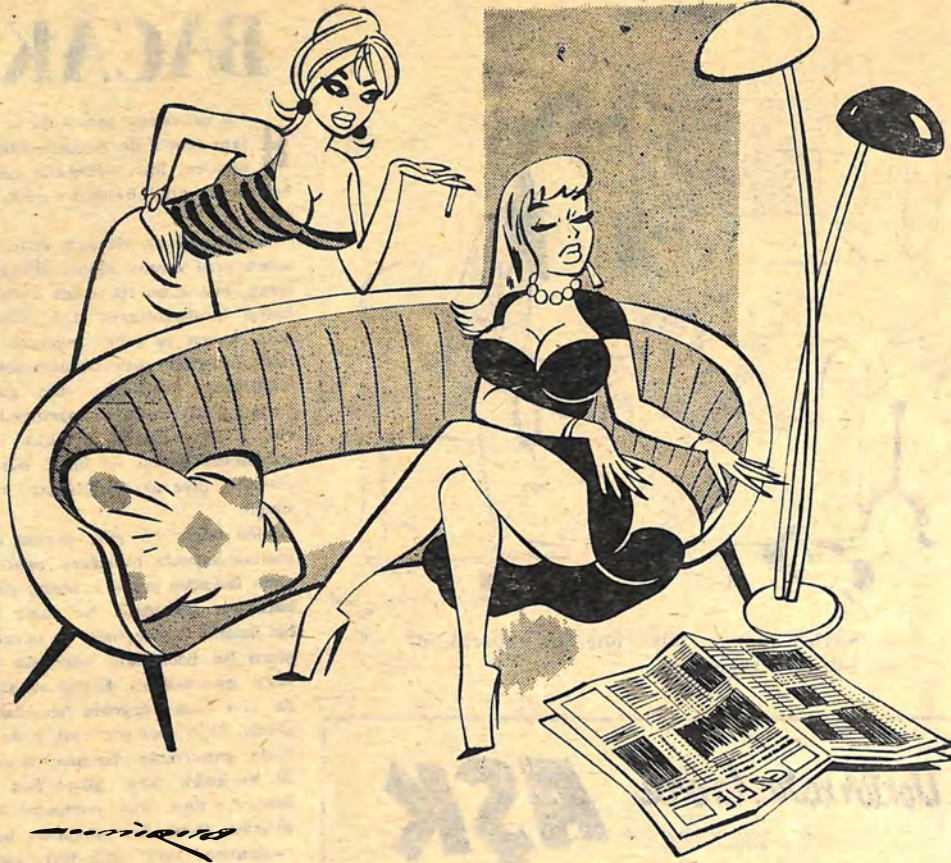
— Siz kritiksizin değil mi efen- dim?

Vecdi Bürün yüzünden akan ter- leri göstererek:

— Vallahi kendimi bilmiyorum a- ma, vaziyetimin kritik olduğu mu- hakkak.

Tütün Yolundan çıkanlar, onca açık sahneye rağmen yoldan çıkma- dan, evlerinin yolunu tuttular.

GİDEN - GÖREN

— Bu gazeteler de okunmaz oldu artık... Ne Kreliçe Süreyya'ya ait bir haber var, ne Prenses Margarit'e!

Mazeret!

Kadın, öğretmenden oğlunun du- rumunu öğrenmek için okula gel- mişti. Öğretmen:

— Bayan, dedi; oğlun çalışmıyor, dün ona derste Namık Kemal ne zaman öldü? diye sordum. Bana: «Aaa ne yazık! Hasta mı idi!» diye cevap vermesin mi?..

Kadın, ellerini oğusturdu:

— Kusuruna bakmayın bay ö- ğretmen, biz fakırlız, her gün gazete alamıyoruz, ancak haftada bir de- fa görüyoruz gazeteyi. Onun için haberleri takip edemiyoruz!

Yetişir!

Hâkim, kararını bildirdi:

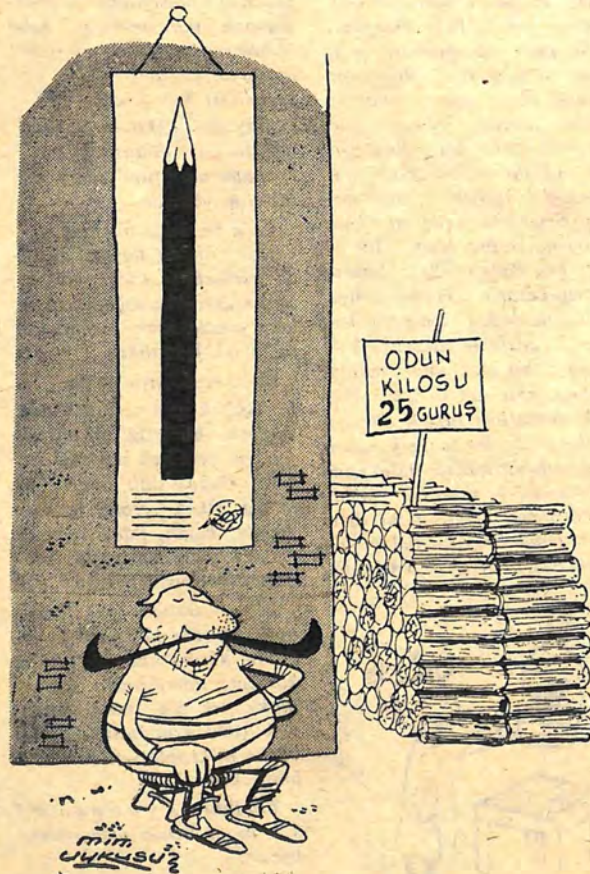
— İki sene hapis cezası!..

Sonra suçluya dönerek sordu:

— Buna eklenecek bir şeyin var mı?

Suçlu, boynunu büktü:

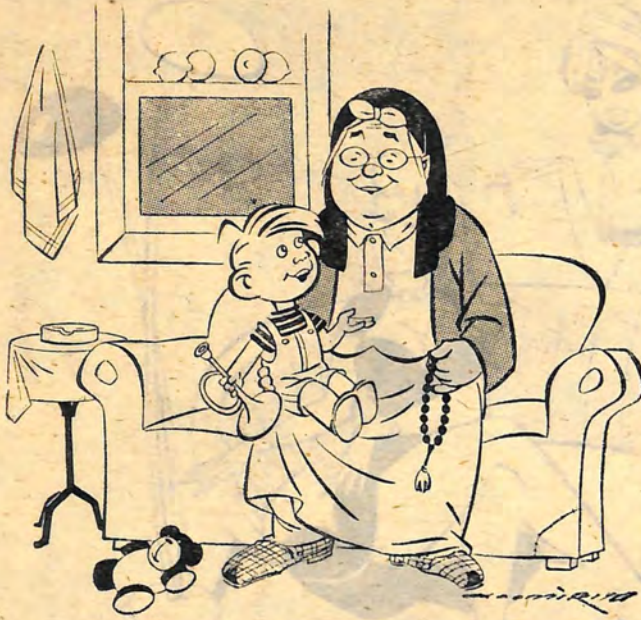
— Hayır efendim, iki sene yeti- şir!..

Belediye esnafa diploma verecek. (Gazeteler)

ASIZ

— Söyle bakayım, büyüyünce ne yapacaksın?
— Yürüyüş yapiciiiiim!

Doktorlara Göre AŞK

Aşkı soruyorsunuz değil mi? Derhal efendim, emredersiniz; yalnız acaba reçete mi istiyorsunuz, yoksa tarifesi mi?... Anladım, reçeteye ihtiyacınız yok... Peki öyleyse...

Efendim mâtûmunuz, çeşit çeşit hastalık var... Bu da onlardan biri. Ama şu var ki tesbiti, teşhisi, tedavisi güç bir hastalıktır bu... Ekseriya bir bakışla başlar... Bir gülümseyişle gelişir... Bir dudak enjeksiyonu ile en korkunç devresine girer... İlk ârazî baş dönmesidir... Sonra gözler kararır... İştia azalır.. Hasta yemeden, içmeden kesilir.. Tanstyon yükselir.. Vücudu saran ateş yalnız kalbin damarlarını değil, daha birçok damarları tazyik eder.

Hasta ile hastalığı yaratan dişi mikrop birinci hafta içinde karşılıklı muafiyet sağlayabilirlerse duygusal bir denge kurulabilir. Aksi halde şiddetli baş, maşsal ve kasık ağ-

rıları ile beraber devamlı uykusuzluk başlar.

Onbeşle kırkbeş yaş arası toksinlere mukavemet, bu yaşların ötesindeki antitoksinlerle uğraşmaktan daha kolaydır. Sevişmek en tesirli antibiyotiklerden daha çok faydalıdır hasta için.

Aşk, çok çektiren bir hastalıktır ama öldürdüyü ancak romanlarda, filmlerde, mäsallarda görülür.

Yaşa ve başa bakmaz. Her yaştaki ve her baştaki insanda görülebilir. Çiçek gibi, kızamık gibi insanoğlunun mutlaka yakalanmak zorunda olduğu bir hastalıktır.

Bâzı hastalarda şüphe ve kıskançlık gibi yardımcı mikroplarla birleştiği an hastalığın en tehlikeli devresi başlar. Önce sinir buhranları, sonra, alkol, eroin, kokain, cinnet, bıçak, tabanca ve T. Ceza Kanununun çeşitli maddeleri birbirini kovalar...

Bu hastalığa yakalanmak elbette ki mümkün değildir, amma hastalığın bu korkunç devresinden kurtulmak pek âlâ mümkündür. Tek çare aynı hastalığa bir başka mikropla yeniden yakalanmaktır.

Tıp ilmi «Aşkoptomisi ni» i henüz icad edememiştir.

Dr. Cingöz CANALAN

BACAKLAR

H ER sabah saat tam 9 da ve akşam tam 5 de, penceresinin önünden, hızlı adımlarla geçen bu narin, güzel bacakları görüyordu.

Bertan, yüksek mîmardı. Üniversiteden yeni mezun olmuş, atölye olarak, ancak bu tek odalı bodrum katını kiralayabilmişti. Cebi delikti ama, kafası ve kalbi zengindi. Bu bodrum katının penceresinden sokak kaldırımına bakarak: «Bir gün, şu 6-7 katlı modern apartmanların, geniş pencereli, aydınlık bir dairende benim de bir bürom olacak» diye az mı plânlar kurmuştu...

Yine böyle bir gün, Bertan masasının başında çalışırken, penceresinin önünden geçen o narin, güzel bacakları görmüştü. Ne yazık ki, bir balerin kadar hafif ve ahenkle geçen bu bacakların sahibinin yüzünü görememişti. Ertesi sabah 9 da onu daha doğrusu bacaklarını gördü. Artık, her gün saat 9 da ve 5 de, pencerenin önünde, «kımbı-lir ne kadar genç, güzel, hoş bir kızdır?» diye onun geçmesini bekliyordu. Onun her geçişinde, heyecanlanıyor, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu...

Olan olmuştu: Tutulmuştu ona.. «Yüzünü bile görmediğim bir kıza nasıl âşık olurum?» diye kendi kendine hayret etmişti. Bu böyle devam edemezdi... Onu takip edecek konuşacaktı onunla.

Ertesi gün Bertan, saatın 5'e gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Saat 5'i iki dakika geçerken, kırmızı a-yakkabılı sevgilisinin pencerenin önünden geçtiğini gördü. Vakit kaybetmeden dışarıya fırladı, takip etmeğe başladı. Şimdi onu daha yakından görüyordu... Açık gri bir tayyör giymişti.

Bertan adımlarını hızlandırdı, tam yetiyeceği sırada, genç kız bir apar-

tımana giriverdi. Bertan cesur adımlarla merdiveni tırmanırken ikinci kattaki kapının kapandığını işitti. Kapıdaki zillerin yanında oturanların isimleri vardı. İkinci katta Dr. Azmi K... oturuyordu. Fakat Bertan'ın öğrenmek istediği kızın ismiydi. «Kızın adını nasıl öğrensem?» diye düşünürken, apartmanın kapıcısı çöpleri boşaltmak için dışarıya çıkmıştı. Bir numara çevirip kızın adını öğrenmeliydi. Tamam işte... Bulmuştu bile...

Bertan kapıcıya yaklaştı:

— «Merhaba hemşerim, kolay gelsin...» diye söze başladı. «Haftaya yeni nüfus sayımı var... Sizin sayım memuru benim... İkinci katta oturanlar kaç kişi acaba?»

Bertan bir taraftan böyle diyor, bir taraftan da uydurduğu bu yalan şakılmasını diye açık vermemeğe dikkat ediyordu. Kapıcı:

— Azmi beğleri soruyon değil mi?... Dur baham, Azmi beğ bi, hanımı Nûkhet hanım iki, bi de kızları Aynur hanım üç... diye cevap verdi.

Öğreneceğini öğrenmişti artık... Kapıcıya teşekkür edip uzaklaştı. Demek ismi Aynur'du... Yolda giderken bu ismi birkaç defa tekrarladı.

Bertan, o gün kendini bir türlü çalışmaya veremedi. Hayalinde hep o güzel bacaklar canlanıyor, Aynur'u kollarının arasına alıp onunla dans

— Oh ne güzel hava, gözüm gönüm açıldı!..

ediyor, onu okşuyor, onu sevir, onu öptüyordu. Daha fazla dayanamadı, glynlip sokağa dar attı kendini. Ne olursa olsun konuşacaktı onunla. Köşedeki telefon kulübesine girip Dr. Azmi K...nın numarasını çevirmeğe başladı. Telefon bir kaç defa çaldıktan sonra açıldı... Tatlı, ince bir ses cevap verdi:

— Alo, buyurun efendim!..

Bertan, sesi işitince ilk önce heyecanlandı, sonra kendini topladı...

— Aynur hanım, ben Bertan... diyebildi ve kekeliye kekeliye devam etti:

— Lütfen beni komik bulmayın... Sızl... Sizinle konuşmak istiyorum...

— Efendim, herhalde bir yanlışlık olacak... Bu isimde birini tanımiyorum... diye cevap verdi Aynur.

— Hayır, hayır, yanlış değil... Yanlı, evet beni tanımiyorsunuz... Ben de henüz sızl tanımiyorum... Sızl...

Nihayet Bertan, olayı olduğu gibi Aynur'a anlattı. Bugün de onunla konuşabilmek için, nasıl taklip ettiğini, kapıcıdan nasıl ismini öğrendiğini... Hattâ, ona âşık olduğunu da söyleyecekti ama, bunun henüz erken olduğunu düşünüp, vazgeçti söylemekten.

Bu samimi konuşması hoşuna gıtmış olacak ki, telefonda güldüğünü işitti Aynur'un... Bundan cesaret alan Bertan:

— «Hemen, şimdiki tanışmalıyım sızınle» diyordu. «Söyleyin... Nerede?.. Kaçta?..»

Aynur, Bertan'ın bu teklifine başta pek yanaşır görünmedi.

— «Bilmem ki... Bugün dışarı çıkmamayı düşünüyordum...» derken, sonunda yarım saate kadar hazır olacağını fısıldıyordu.

Bertan sevincinden neredeyse uçacaktı... Yarım saat, hayır hayır, yirmi dakika sonra Aynur'u almağa evinin önüne gelmişti bile. Kendine son bir çekti düzen verdi. Çözülen ayakkabısını bağlarken, merdivenlerden kırmızı ayakkabılı, gri elbiseli birinin indiğini gördü. Hemen sevinçle doğruldu, fakat kadının yüzünü görünce birden ırkıldı... Hayalinde yaşadığı Aynur, bu çıkrık kadındı mıydı?.. Fena halde sendelemişti. Hiçbir kelime çıkmıyordu ağzından... Nihayet güçlükle, «Ben Bertan» diyebildi. Kadın da şaşırmış:

— «Bertan mı?.. Ne istiyorsunuz?» diye, alık alık suratına bakıyordu Bertan'ın. Tam bu sırada merdivenin üst basamağından:

— «Bertan bey, beklettim galiba...» diye birli seslendi.

Bertan başını çevirince, genç, güzel bir kızın gülererek indiğini gördü.

Bu sefer yanılmıyordu... Hayalinde yaşadığı sevgili, hakikatte daha da güzeldi.

Bertan, yanında hâlâ şaşkın şaşkın yüzüne bakan çıkrık kadının elini sıkarak:

— «Çok teşekkür ederim, çokook» dedi. «Bilseniz ne kadar memnun oldum... Sızl değilmişsiniz!..» Ve sevinçle Aynur'a doğru koştu.

Ergin ORTAÇ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Randolph ve otelci

John Randolph, Virginia'nın pek iyi tanımadığı bir bölgesinde seyahat ediyordu. Akşama doğru yolun çatallaştığı bir yerde durdu ve oraya çok yakın olan bir otele indi. Randolph'u gayet iyi tanıyan otelci çok nazık davranmış en iyi odasını ona verdi, güzel bir yemek çıkardı, fakat bu arada çok istediği halde John Randolph'u tanımış olduğunu bir türlü söyleyemedi. Ertesi sabah hareket edecek olan Randolph hesabı istedi. Öderken otelci çekine çekine nihayet sordu:

— Ne tarafa seyahat ediyorsunuz Mr Randolph?

— !..

— Ne tarafa gidiyorsunuz diye sormuştum Mr. Randolph?

— Ben size hesabı ödedim mi?

— Evet!

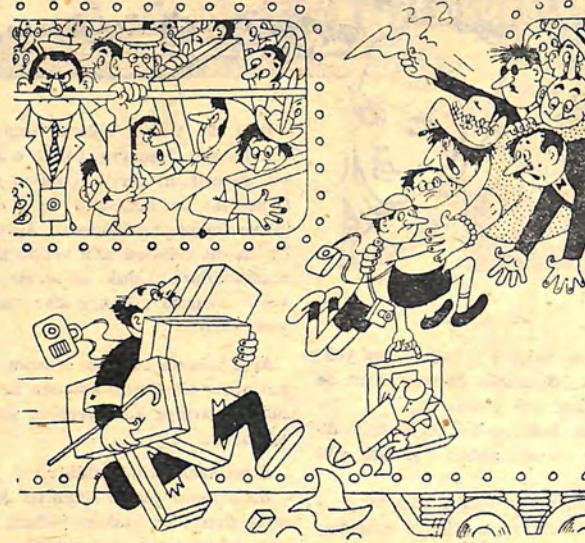
— Başka bir borcum kaldı mı?

— Hayır!

— O halde canım ne tarafa istersen oraya giderim anlaşıldı mı? — Elbette Mr. Randolph!

Otelci epey bozulmuştu ama müşterisinin uğurladı ve renk vermedi. Fakat az sonra çatallaşan iki yol ağzına gelen ve buraları hiç bilmeyen John Randolph uşağını gönderip bu yolların nelerle doğru gittiğini sorunca otelci Randolph'un duyacağı bir sesle bağırdı:

— Sızl bana bir sent bile borçlu değilsiniz Mr. Randolph; canınız ne tarafa istiyorsa o tarafa gidin!..

— Zarar yok, zarar yok, yarın akşam bir tren daha var!

Haydudun karısı

Bir soygundan sonra yakalanan bir haydudun karısı mahkeme şahidi olarak dinleniyordu. Bir ara karşı tarafın a ukatı kadını sorguya çekti:

— Madam, sızl bu adamın karısınız değil mi?

— Evet!

— Evlendiğinizde onun bir haydut, bir soyguncu olduğunu biliyor muydunuz?

— Evet!

— Peki, nasıl oldu da böyle biriyle evlenmeği kabul ettiniz?

— Yaşım ilerliyordu, bir haydut veya bir avukat üzerinde karar vermek lâzım gelmekte idi...

Polonya

Harp bitmek üzere idi. Yapılan antlaşmaya göre hudut kasabalarından biri Rusya'ya verilecekti. Bütün kasaba halkı çok üzüldüler, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Yalnız 80 yaşındaki Warna Vazlenska hariç. Kasabaların onun neşeli haline bakıp hayretle sordular:

— Olan bitenin farkında değilsin galiba Warnuska?.. Rusya'ya geçiyoruz Rusya'ya. Hepimiz komünist olacağız..

Seksenlik kadıncağız neşeyle cevap verdi:

— Anlıyorum, niye anlamıyayım! Ama şu Polonyanın kışlarından o kadar bıktım ki belki Rusya'ya geçerek biraz iklim düzelsin de romatizmalarım azmasın!..

Gürültü

Evini pansiyon olarak veren yaşlı kadın çok titizdi:

— Gürültü istemem, diyordu; radyo, plkap ve kadın yok...

Müstakbel kiracı sordu:

— Peki; yalnız lütfen bana nerede öksüreceğimi gösterir misiniz!..

Hacet yok

Fransa'da Katoliklerin yüksek drahomla vererek evlenmeleri âdetidir. Böyle zengin bir kızla evlenmeğe kalkın delikanlı namzetleri gözden geçirdikten sonra on beş milyon franklık drahomalı bir kız üzerinde karar kıldı ve aracıdan kızın bir resmini göstermesini istedi. O zaman şu cevabı aldı:

— Yağma yok delikanlı! onbeş milyondan sonra resim gösterilmez...

— Bunlar zevceleriniz mi?

— Evet, bir şeyler öğrensinler diye getirdim!

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 43 —

Enişte, bakmış ki halâs çaresi yok, ahireti boylamak üzereler, hem de balıklara yem olarak...

(Bari helâllaşalım çocuklar!) diyeceği esnada aklına şimşek gibi çakmış.

Agavninin eteğinden koca bir parça yırtarak, suya daldırıp ıslatmış; hemen kayığının göğsünü açıp yaş bezl karnına koymuş.

Herif o anda gözlerini açıp ön kü reklere geçmiş.

Sandalın başını, karadan tarafa döndürmeğe muvaffak olmuşlar... Ha babam ha!.. Ha babam ha!.. Kalamış iskelesinin önünü bulmuşlar.

Biraz daha gider gitmez, haydi sandal kütte kuma... Malûma, o taraflar sıgık, boyuna da kayalar var.

Kayık ne bir adım ileri gidiyor, ne bir adım geri; sanki oraya mıhlanmış.

Kanca ile dayanıyorlar, küreklere asılıyorlar, dümen oynatıyorlar. a ah, sanki demirli.

Kayıkçı büsbütün ayılmış, Agavni kendine gelmiş, Topaç :tahtanın altından kafasını çıkarmış; şimdi de, Kanarya yığılıp kütçe kesilmiş.

Sandal, küçük ve fazla yüklü olduğundan, bu gidişle sabaha kadar da yerinden kımlıdayamayacak, ertesi güne kadar da.

Bir çare varsa o da, bir iki kişinin bacakları sıvayıp denize inmesi ve kayığı ileri doğru itmesi.

Kayıkçı denize atlamış, hiç faydasız... Agavniyi indirmişler, gene kâr etmiyor, perçin yerinden oynamıyor bile.

Molla bey yahut Kanarya inmeden ümit beklemek abes.

Çarnaçar, Topaç da denize indirmişler; sandal biraz kımlıdar gibi olmuş.

Yisa boca, kumluktan kurtulmuşlar ama, sabah horozları da ötüme başlamış. Şafak sökerken, Yoğurtçu köprüsünün yanındaki iskeleye yanaşmışlar. Enişte, Molla beyin koltuğuna girmiş, Erenköyüne bir araba bulmak için Altıyol ağzına doğru götürmüştü.

Kanarya ile Agavni eve düştüler, kapıdan girer girmez, taşığa sorıldiler.

İkisi de bitikti, halleri birbirinden haraptı. Kanarya: (Allah o arabin da belasını versin, çorabın da.. O necatın da, necasetin de...) diye inleye inleye mırıldanıyor, Agavni: (Allah bu kafalara akıl versin ki o madrabazlara uyduk ta mezarlıkta keyif aramağa çıktık!) diye başını yumrukluyordu.

Ayşe hanıma kordiyal içirdim; şakaklarını, bileklerini kolonya ile öğdüm. Agavniye su verdim, limon koklattım.

Biraz kendilerine geldiler.

Kanaryanın çenesi açılmıştı. Kordiyal şişesinden yudum yudum alıyor, kesik kesik söyleniyordu:

— Enişte alimallah haklı, yerden göğe kadar hakkı var. Molla bey, turnağına kadar insan evladı, yürekli, vicdanlı erkek. Serçe parmağını suya sokmamış adam, benim yüzümden hayatını tehlikeye koydu; yunuslara, kılıçlara aldırış etmeden kendini denize attı; baldır çıplak yedekçiler gibi yedek çekti. Aman yavrum dikkat et, enişte beyinle ağız birliği ettik, sakın bizi yalancı çıkarına. Molla beye dedik ki; Arabı hiç tanımıyoruz, yüzünü gördüğümüz kişi değil. Yanındaki şabimredin de nenin nesi olduğu malûmumuz değil... Mehtap diye

şöyle bir Fenere çıkmıştık. Gelip karşımızdaki ağacın altına oturdular; sandalyaları yanaştırdıkça yanaşıp, sululuğa, taşkınlığa başladılar... Aldırış etmiyelim, istedikleri kadar kuyruk sallasınlar, dedik. Öyle ya, abı pâke ne zarar vakvakai kurbağadan... Fakat herifler orah mı ya?... Yüzleri kasap süngerile silinmiş; gittikçe işi azıtıyorlar... Artık dayanamadık; her şeyi göze alıp: (Sizin bildiğiniz sıfıntılardan değiliz, haydi mezarlık arasına, hoş köpekler!..) der demez, o Arap üzeniği ağız bozmaz mı?... Meğerse, karşıdaki beyler de uzaktan kulak misafiri oluyorlarmış. Fellâhun ayağa kalkıp bize doğru yumruk kaldırdığını görünce, beyinleri dönmüş. Döner zahir; akkâm bozuntusu herifle miço kılıklı zıbudıdan, bize dayak mı yedirecekler? Bizim gibi hanım hanımcık kadınlara hakaret mi ettirecekler?... Hemen, delikanlıların iri boylusu, yerinden sıçrar sıçramız, o sakallı rezil ile yanındaki züppe, hemen tabanları kaldırdı.

Kanarya, Ülfet beyin arabasına kaçtığını görmüş.

— Gözümler görmeseydim, merakımdan oracıkta gık demez miydiniz? Beni buraya dört kollu ile getirmezler miydi, diyor.

Ülfet bey hiç fena değilmiş. Çok asil, nazik, nazenin bir erkek. Yıkından pek sevimli, gül gibi ağızlı, ruh okşayıcı bir bey. Asalet başka şey vesellâm.

17 Haziran

Bugün, hayatımda geçirdiğim en azaplı, en işkenceli, en müthiş gündür.

Sinirlerimin gerginliği, kalbimin heyecanı, nefesimin tıkanması hâlâ savulmadı. Göğsümün üstünde sanki bir gülle var, soluk almağa imkân bırakmıyor.

Kalemi ele alıp bir kelime, bir harf yazmak değil, başımı kaldıracak, parmağımı kımlıdatacak, gözümü kırpacak takatım yok. Ölü müyüm, diri miyim, ben de bilmiyorum. Kendimdeyim, kendimi kaybetmiş değilim, aklıma toparlıyabiliyorum, fakat kuvvetli bir manyatizma tesiri altında imişim gibi uyuşmuşum.

Lokman ruhu, kordiyal, kolonya... Hiç birinin faydası yok. Hep sine baş vurduğum halde sinirim o musallat pençesi, kalbimi yakalamış, olanca kuvvetiyle gene sıkımda, her tarafımı soğuk terler içinde bırakmada.

Öyle bir tehlike atlattık ki, tarifli mümkün değildir. Az, buz şey değil, hayat memat meselesi.

Kanarya ile ayılıp bayıldık; ölüp ölüp dirildik. İkimiz de bitabız. Bimecaliz, enikonu hastayız. Ölümler bizden çok rahat, çok mesuttur. Hiç değilse rahat rahat yatarlar.

Biraz kendime geleyim, hepsini yazacağım, anlatacağım.

19 Haziran

Haniya masmavi bir gök varken, yaprak kımlıdamazken, bir anda hava kararır; şimşek bile çakmadan, gök bile gürelemeden, birden yıldırım düşer; düştüğü yeri yakar, yıkar, kavurur. İşte aynı hal.

Durup dururken, zerre kadar suçumuz, günahımız yokken, başımıza öyle bir dert çıktı ki, mahvolduk gitti idi. Allah acıdı da bizi kurtardı. Şu satırları yazdığım dakika, zindanlarda, prangalarda, sürgünlerde idik.

Fenerbahçeye gittiğimiz o meşum gece, Ülfet beyin arabasına atlayıp yakayı kurtardığımızı, gece yarısı eve döndüğümüzü, Kanarya ile Agavninin de şafak sökerken nasıl düştüklerini yazmıştım.

Biçare Kanarya, zavallı Agavni bitik halde idiler.

Kanaryayı karyolasına yatırdım; Agavni de yatağına girdi.

(Devamı var)

PİVALE yi
Alan
Memnun..

Satan
Memnun

PİVALE
MAKARNASI

NEVZAT

19 2

Sedef Reklâm — 10 - 169

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
EREN

PİKO ANA NE DÜ-
ŞÜNDÜYSE DÜ-
ŞÜNDÜ, ALF-
RED'İN TPLE-
RİNDEN KURTULUP
ŞARAPLARA TECAVÜZ
ETMESİNİ BECEREN
BİR HASARI OLMAŞI-
NI DA HESABA KA-
TARAK, ONU KENDİ
ODASINDA YATIR-
MAYA KARAR VERDİ.

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

— 56 —

Ona ümitsizce âşık olmak, duyduğu bu sıcaklığı hissi bir mesele haline sokup soğutmak budalalık olurdu. Kendisine ihtar da edilmişti. Fakat Barbara, insanların bütün iyi niyetlerine rağmen dönüşü olmayan bir noktaya gelip ondan sonra da sadece o badireden sağ salım çıkmayı arzuladıklarını da biliyordu.

Sidney hesabı gördükten sonra, bardan çıktılar. Genç adam köşedeki çocuktan sabah gazetelerinden birer tane hem kendine, hem de Barbara'ya aldı. Barbara, «Ben bunları okuyacak vakit bulamam ki» dedi. «Sen uyumadan evvel bunları mı okursun?»

— «Her gece... Hepsini...»

— «Umum Müdür olmadığımı ba-
yağı sevindim.»

Genç adam güldü. «Bu banlıyö treninde alışılan bir şey. Şehre gelinceye veya eve dönünceye kadar bir şeyler yapmak lazım. Ben iskam-bil oynamaktan da hoşlanmam. Bu yaz eve dönmeme rağmen, bu itiyadı silkip atamadım. Onun için gazeteleri odamda okuyorum.»

— «Sen... Şehirde mi kalıyorsun?»

— «Evet, otelde. Dört gece burada kalıyorum. Bomboş evde yapayalnız yatmak hiç hoşuma gitmiyordum.»

Genç adamın o kadar yakınında kaldığını öğrenmek Barbara'yı neden korkutmuştu? Sidney'in onu odasına götürüp, baştan çıkaracağını mı düşünmüştü? Yoksa bunu istediğinden miydi bu? Barbara kendi kendine, «Beni çok kimse baştan çıkarmağa çalıştı» dedi. «Hepsinin de elinden kurtulmasını bildim. Neticede her şey kadına bağlı. «Sidney'e, «Geç oldu artık, diye gülümsedi. «Eve gideyim.»

— «Ben de eve götürüyorum zaten.»

Taksi apartmanın önünde durunca, Sidney de genç kadınla birlikte inerek onunla kapıya kadar gitti. Barbara ön kapıyı anahtarıyla açtı, içeri girdi. Genç adam da yanındaydı. Barbara, «Birinci kat... Merdivenlerden çıkacağız» diye ihtar etti.

Sidney'in yüzünde neşeli bir ifade vardı. «Beni de davet ediyor musun?»

— «Tabii... İstedğin zaman gelebilirsin.»

Barbara merdivenlerden ve holden biraz utanmıştı. Muhakkak ki Sid-

ney'in oturduğu yerle mukayese edildiği takdirde burası biraz eski ve bakımsızdı. Üstelik etrafa akşam yemeğinin kokusu da sinmişti. Neticede Sidney artık bir bale dansözünü romantik, küçük apartmanına götüren yirmi dört, yirmi beş yaşlarındaki genç değildi. Kırk yaşındaydı o ve yemeklerini Le Pavillon'da yiyordu. Burası ise lâhana kokmaktaydı. Barbara'ya gelince o burada sırf bohemlik olsun diye yaşamıyordu. O bu apartmanda daha pahalı yer tutacak parası olmadığı için oturuyordu. Aklına çirkin bir şey geldi: genç mağazin asistanı ve zengin Umum Müdür. Fakat apartmanın kapısını açtığı zaman, oturma odasına tatlı bir ışık veren bir lâmba yanmaktaydı, dairede Hillary'nin talk pudrasının kokusu sinmişti. Açık pencerelerden içeriye tatlı bir rüzgâr dolmaktaydı. Barbara tavandaki ışığı da yak-
tı.

— «Bir içki ister misin?»

— «Mersi, hayır. Senin de yatman lazım artık.»

Genç adam köşedeki masaya giderek üstündeki resimlere baktı.

«Kim bunlar?»

— «Biri babam.»

— «Bu da küçük kızın olacak. Pek şeker.»

— «Şimdi daha da hoş.»

Sidney gazetelerini alarak koltuğunun altına sıkıştırdı. «Ben gideyim artık. Buraya gelip, etrafı biraz gözetlemek istemiştım.» Kapıya doğru yürüdü, Barbara da peşinden gidiyordu. Sidney kapıda durarak, onun yüzüne baktı. «Bu fevkalâde gece için teşekkür ederim.»

— «Asıl benim sana teşekkür etmem lazım.»

— «Perşembe akşamı benimle yemek yer misin?»

Genç kadın hafifçe; «Evet» dedi.

Orada bir an durarak birbirlerine baktılar. Sidney, koltuğunun altında gazetelerle... Barbara ise kapıya uzanmış vaziyette. İkisi de hiç kımıldamıyorlardı. Barbara sanki felce uğramıştı.

Sidney «Garip bir vaziyet bu,» dedi. Süratle gazeteleri yakındaki sandalyenin üstüne fırlattı ve genç kadını kendine çekti. Sonra elini Barbaranın arkasından uzatarak tepedeki lâmbayı söndürdü. Genç kadın geri çekilebilir ve muhakkak ki Sidney de onu kollarının arasından bırakırdı. Fakat Barbara bunu yapmadı işte. Genç adam onu öpünce, bir an, çok kısa bir an birtaraf bir şekilde, «Bu daha da garip,» diye düşündü, işte o kadar. Sonra kendini adamın kollarına bıraktı. Ömründe ilk defa bütün vücudünü, damarlarında kanın büyük bir hararetle dolayışını hissediyordu. Bazı gençler onu öpmek isteyince, bu hisse kapılmamak için onları itiverirdi. Fakat şimdi bu hoşuna gidiyordu işte. Kollarını Sidney'in boynuna dolayarak, adamın busesine

mukabele etti. Kendi ihtirasını evvelâ bir yabancı gibi karşıladı. Zira o kadar çok zaman olmuştu ki... Sonra da hissi, kendisini mesut ettiği için eski bir dost gibi kucakladı.

Evvelâ Sidney geri çekildi. Genç kadına muhabbetle bakarak tebesüm etti. Gözlerinde de ilk tanıştıkları akşam gördüğü o garip pırıltı belirmişti. «Üzülme» dedi. «Seninle sevişmeğe niyetim yok. Ben sadece seninle yatmak istiyorum.» Hafif bir kahkaha etti.

Sonra eğilip gazetelerini aldı, kapıyı açtı, genç kadına eliyle bir buse gönderdikten sonra, «Sana yarın telefon ederim,» dedi.

O holden ilerlerken Barbara da durmuş arkasından bakıyor, parmaklarıyla dudaklarına dokunarak, onların temasını başkalarının nasıl bulduğunu düşünüyordu.

★

O gece yatar yatmaz uykuya daldı, riya filân da görmedi. Ertesi sabah saat çaldığı zaman da hemen yataktan fırladı. Kendisini hiç yorgun hissetmiyordu. Hemen büroya gitmek arzusuna kapılmıştı. Zira Sidney telefon edecekti. Önünde uzanan gün harikalarla doluydu İki senedenberi ilk defa Barbara'nın heyecan ve neşeyle beklediği bir şey vardı artık. Sidney'in ona telefon edeceği ve ertesi akşam birlikte yemek yiyecekleri düşüncesi, o sıkıcı büro işlerinden bile hoşlanmasına sebep oldu. İşini seviyordu. Güneş caddeleri iyice kızdırmadan evvel yürüye işine gitmeği de öyle... Hattâ apartmanın yakınındaki dükkânın vitrinine akseden kendi hayalini bile seviyordu bugün... Sidney Carter'in hoşlandığı, alâkalandığı kız hiç de fena değildi doğrusu.

Sidney ona saat üçte telefon etti. Barbara penceredeki jaluzileri iyice kapamıştı. Küçük odası serin ve loştu. Genç adamın sesini duyar duymaz bütün gün hissettiği saadet tamamlanmış oldu. O anda, «Sidney'in bana üçde telefon edeceğini bilmeliydim» diye düşündü. «Zira günün ve hatta gecenin aşk için en munasip saati bu...»

Sidney, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

— «Oturup duruyorum. Biraz sonra bir şeyler yazmağa çalışacağım. Genç kızlara musallat olan sivilcelere uğraşmak için akşam üzerini bekledim.»

Sidney güldü. «Dışarıda beni görmek için dört kişi bekliyor. Fakat ben seninle konuşmak istedim.»

Her ikisi de meşgullerdi, bir sürü mesuliyetleri vardı. Fakat bir an için ikisi de her şeyi unutmuşlardı. Barbara, «Telefon ettiğine öyle sevindim ki,» dedi.

(Devamı var)

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR. GAZETE VE DERGİLER İÇİN DE EN GÜVENİLİR ARACI BASIN İLÂN KURUMU'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
Telefon: 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2
No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon : 23911

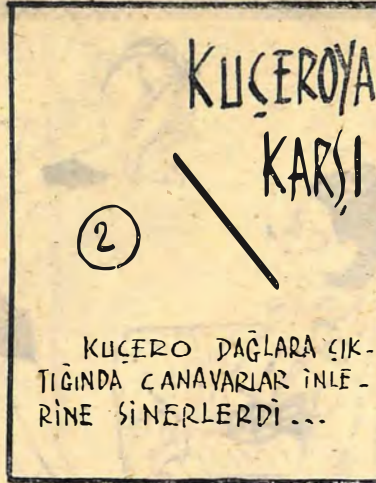
TELGRAFI : BASINKURUMU
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20
Telefon: 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufpaşa Sokak
Terzioğlu Pasajı No. 1

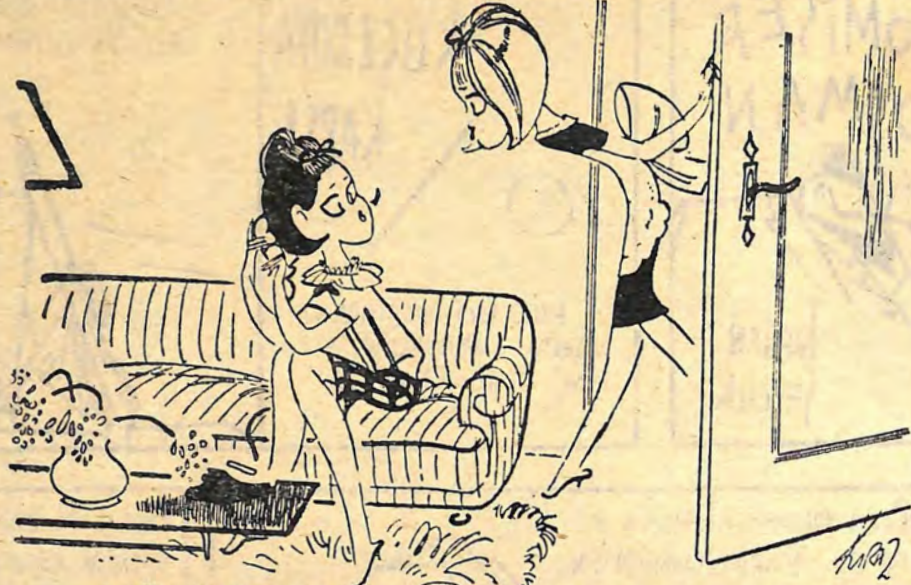
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No. 15/16
Telefon: 2038

(Basın 16159 — 168)

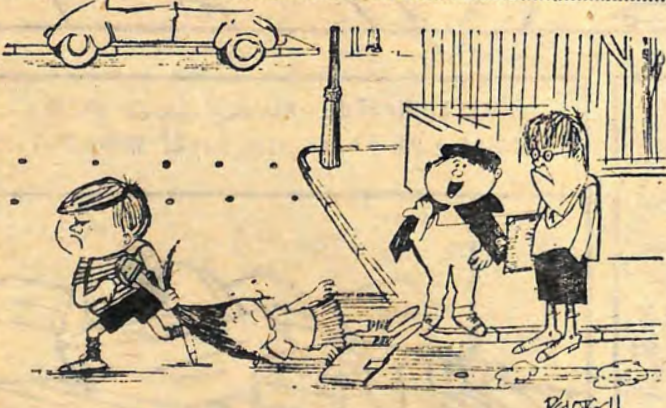
KARİKATÜRLERİ

-NİŞANLINIZLA KONUŞUYORSANIZ LÜTFEN SÖYLEYİN:
İSİM ÇIKTI, BU AKŞAM BULUŞAMIYACAĞIZ!

-HAY KORKAK, DAHA SİLÂHA DAV-
RANMADAN ELLERİNİ KALDIRDIN!

-YAMAN OĞLAN, KADINLARA NASIL
MUAMELE EDİLECEĞİNİ BİLİYOR!

-POOL, ŞEMSİYENİ UNUTMUŞSUN, AL!

Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa

ŞANS YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır

En büyük para ikramiyesi
En fazla şans dalma
Ziraat Bankasıdır.

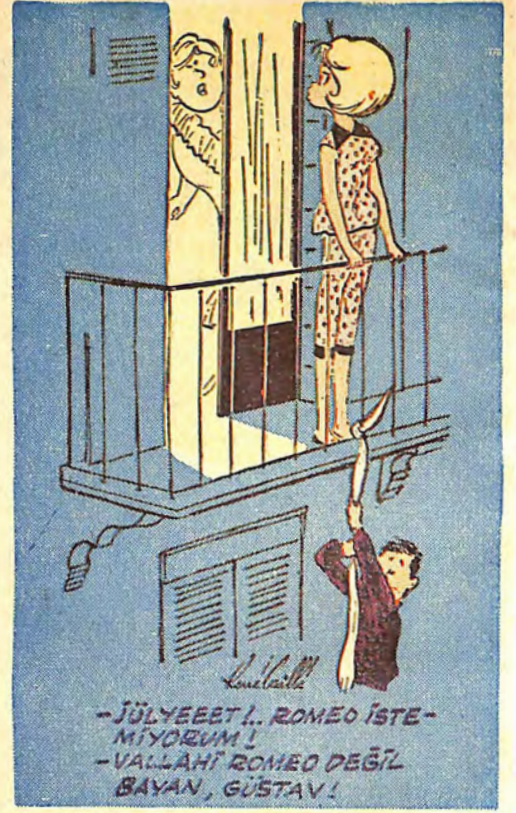
A. Ayhan

ZİRAAT BANKASI

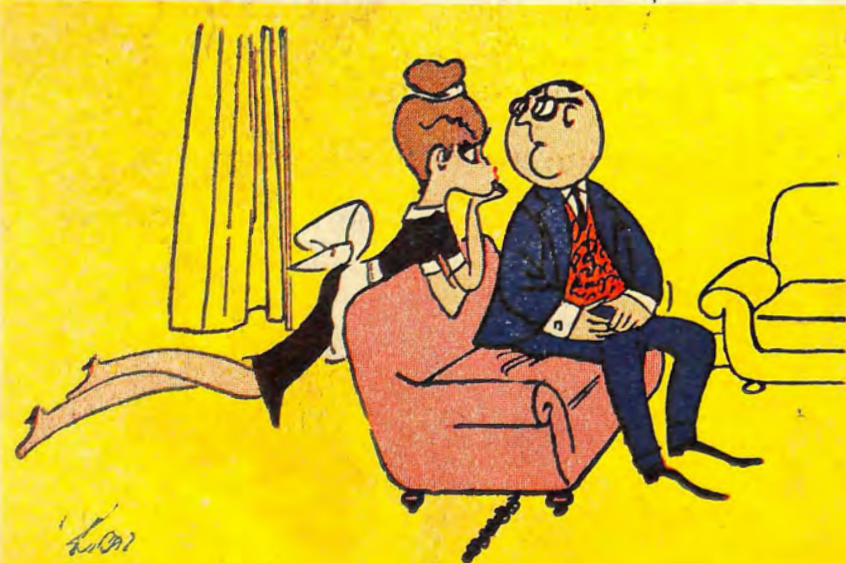
AKKABA

-ZENGİNLİK NE İYİ ŞEY... GÜNEŞSİZ HA-
VALARDA ELEKTRİK BANYOSU YAPIYOR!

-JÜLYEET!.. ROMEO İSTE-
MIYORDUM!
-VALLAHİ ROMEO DEĞİL
BAYAN, GÜSTAV!

-KUZUM YANIK KOKUSU DUYUNCA HABER
VERİNİZ. YEMEĞİ ATEŞTE BIRAKTIM!

-KIZ, BU NE HAZIRLIĞI BÖYLE?
-E, BEYFENDİ BU GECE SEYAHAT-
DEN DÖNÜYOR!